

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λογαγός Βάρφιλδ, εδρισκόμενος επί κεφαλής άτακτων στο Μεξικό, την έποχη που ή 'Αμερικη έμάχητο για να καταλάβη και ύποτάξη την χώραν αυτήν, βλάπει μιά μέρα έναν ύποπτο Μεξικανό νέον να περναί εφίππου άπ' το χωρίο του καταυλισμού του και να φυγήν καλώς προς την πεδιάδα, παρά τίς κραυγές και τούς πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λογαγός ύποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκοπού και τόν καταδιώκει εφίππου. Έπειτα δέ από λυσσοδές κυνηγητό, έπειδή ό μυστηριώδης νέος δέν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολήται και να σκοτώσθ τ' άλογό του. Έτσι ό ύποπτος ίμπεισ πέφτει στά χέρια του, μιά δέν πρόκειται περί νέου, άλλα περί μιάς νεαρωτάτης και ώραιωτάτης νέας, μιάς γοητευτικής και τολμηρός άμαθούς, της 'Ιζολίνας δέ Βάργας. Ο λογαγός Βάρφιλδ έρωτεύεται την νέα και την άλλη μέρα κώδως πηγαίνει στο σπίτι της για να έπιτάξη για τον 'Αμερικανικό στρατό πέντε χιλιάδες βόδια. Η έπιτάξη γίνεται χωρίς έπιστάδια, γιατί ό πατέρας της 'Ιζολίνας, ό δόν Ραμάν δέ Βάργας, συμπαθεί κρυφά τούς 'Αμερικανούς. Στο σπίτι όμως του δόν Ραμάν βρίσκεται ό άνηψιός του, ό τρωμερός 'Ιχοόρρα. Ένας νέος Μεξικανός, μέ καρδιά θηρίου, έθρως άπονηός των 'Αμερικανών, και έρωτευμένος μέ την 'Ιζολίνα. Μόλις αντίκρizei τόν 'Ιχοόρρα ό ύπολογιστής Χολιγκωυούρδ, όστις συνδέει τόν λογαγό Βάρφιλδ γίνεταί έξω φρενών, άφρίζει από λύσσα και γίνεται έναντίον του, για να τόν σκοτώσθ, κρυφάοντας : «—'Ιχοόρρα, σατανά, θά σ' έδικηθώ !...». Ο 'Ιχοόρρα σώνει πρός τό βάθος και ό Χολιγκωυούρδ τον κυνηγεί έσπιασ φρενισμοίς... Δέν τόν προφτάνει, άλλ' όρλίκετα να τόν σκοτώσθ όπου κι' άν τόν βρθ. Ο Χολιγκωυούρδ πιζει τόν 'Ιχοόρρα κι' έχει όρλιστεί μέ τόν έδικητήν, γιατί ό θήλιος αυτός έσοφώθηκε, μπρός στά μάτια του, τόν άδελφό του, όταν πού έτώ, τούς ελεγε πιάσει δι' αίσχροσ πρόδοσίασ αιχμαλώτους. Στο μεταξύ ό λογαγός Βάρφιλδ άγωνιά, γιατί βρίσκεται μακριά άπ' την 'Ιζολίνα. Ποθεί να την συναντήσ μέ κάθε θυσία... Κι' ό πόθος του έκπληρούται. Δίδεται ένας με-γάλος χαρς άπύ τό στρατηγείο, στην κοντινή πόλι, στον όποιο καλούνται και όλοι οι Μεξικανοί προηγόντες. Στο χωρίο αυτό ό Βάρφιλδ άναίρει άγωνιαζόσθ την 'Ιζολίνα μεταξύ των μεταμορφωμένων κυριών. Μιά ένά νομίζει ότι την άνακαλύπτει, βρίσκεται μπρός σε μιά μυστηριώδη...άραπινα !... Κι' όμως ή άραπινα αυτή ένει ή ίδια ή 'Ιζολίνα, σκοπίμως μεταμορφωμένη έτσι, για να δοκιμάσθ τόν Βάρφιλδ, από τόν όποιο ζητάει κατόπιν να κυνηγήσ, να πιάσθ και να της χαρίσθ, για να της δείξη την άγάπη του, τό άούλληπτο λευκό 'Άλογο τών λευκάνων... Ο Βάρφιλδ άναλαμβάνει να πιάσθ τό μαγικό άλογο και βρίσκεται έτσι όλομόναχος μιά νύχτα, χαμένος, χωρίς συντροφους, σ' έναν άπύρανο έρημο λευμώνα...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Χωρίς να χάνω καιρό, τράθηξα γρήγορα-γρήγορα έμπρός, ξεχνώντας τούς κόπους μου και την άπελπίσια μου.
Ένας μονάχα φόβος μέ κατείχε: Μήπως κάποιο πούθλημα δέν ήταν νερό, δέν ήταν πραγματικότητα, άλλ' αντικατοπτρισμός;
Είχα άναπαθεί κάτι τέτοιο, σε μιά κρίσιμη στιγμή της ζωής μου κ' ή καρδιά μου τώρα χτυπούσε δυνατά...
Εύτυχώς όμως δέν είχα γλαστή. Δέν έπρόκειτο περί άντικατοπτρισμού. Έκείνο που γυάλιζε άντίκρου μου, ήταν νερό...νερό!

Ο ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΣ ΛΕΥΜΩΝ

Τράθηξα τ' άλογό μου από τά χαλυμάρια και προχώρησα γρήγορα έμπρός.
Η δίψα μου φλόγιζε τά χείλη... "Άξασνα όμως, ένώ προχωρούσαμε, τό άλόγο μου τινάχτηκε άπότομα και καρφώθηκε στη θέσι του.
Στάθηκα κι' ένώ έπίσης και κύτταξα γύρω μου να δω τί συμβαίνει. Δέν δέικρινα ώστόσο τίποτε τό ύποπτο. Έρημια άπόλυτη άπλωνόταν στον άπύρανο λευμώνα, τόν όποιο έσκέπαζε σιγά-σιγά ό μανδύας της νύχτας.
Θέλησα τότε να προχωρήσω και πάλιν έμπρός, δέν τό άλόγο μου δέν έννοούσε να μ' άκολουθή-

"Ήξερα καλά μέ τί εύκολία έρριχναν τη θηλειά κι' έπιαναν τούς λευκούς..."

σθ. Προχώρησα λοιπόν μερικά θήματα μόνος μου και τότε κατάλαβα γιατί ό Μόρος μου είχε σταθή εφαιρικά. Σε λίγων θημάτων άπόστασι έμπρός μας, ύπήρχε μιά τρωμερή χαράδρα, στενή και βαθειά, την όποία έκρυβε από τά μάτια μας ή γλήθη.
"Η άνακάλυψις αυτή μ' έκανε έξω φρενών, γιατί ή χαράδρα μας έφραζε τόν δρόμο πρός τό νερό.

Πώς θά την περνούσα για να φτάσω άντίκρου;
"Έσκυφα και κύτταξα στό βάθος της και είδα μέ φρίκη, ότι ήταν άπότομη και βαθυτάτη. Προχώρησε δέ έπίσης σε τέτοιο μάκρος, ώστε μεθ' ήταν άδύνατον να βρω πέρασμα και να διαβώ στο άντικουπό μέρος.
"Έκύταξα τότε μέ λύπη τό νερό, τό όποιο δέν μπορούσα να πλησιάσω και να δροσίσω τά χείλη μου κι' άναστένεα γεμάτος όργη.

Τι μπορούσα να κάμω πλέον; Τί άλλο, παρά να περιμένο να περάσθ ή νύχτα. Αυτό ήταν τό πιο φρόνιμο. Διάλεξα λοιπόν ένα μέρος πάνω στη γλήθη και εζάπλωσα σ' αυτό κατακουρασμένο, άφού προηγουμένως άφρασα έλεύθερο τό άλόγο μου να θόσκη.
"Η νύχτα είχε πέσει πια για καλά. Πυκνό και άδιαπέραστο μέ σκέπαζε τό σκοτάδι. "Άκουσα τό Μόρο να θόσκη και τόν εζήλευσα, γιατί ή πείνα μου θέριζε τά σπλάχνα. Και διψούσα επί πλέον, διψούσα φρικτά...

Κανένας θόρυβος έν άκούγόταν γύρω μου. Κανένα άγρίμι δέν είχε φανή. Γιά καλό και για κακό, όμως, είχα τό τουφέκι μου γεμάτο κι' έτοιμο για κάθε άπρόοπτο...

"Έκτός των θηριών, μπορούσαν να μου έπιτεθούν και 'Ινδοί. Σε προτιμωσα δέ να κατασπαραχθώ από τ' άγρίμια, παρά να τρωσθ στα χέρια των κόκκινων αυτών διαβόλων. "Ήξερα καλά, μέ τί εύκολία έρριχναν την θηλειά κι' έπιαναν τούς λευκούς που κυνηγούσαν, ήξερα καλά, σε τί θασσανιστήρια σκληρά κι' άπαθροβωπα υπέβαλαν τούς αιχμαλώτους των. "Έπαίζαν την ζωή των στους κύβους, για να ήρησι ή τύχη ποιος θά ένει το τελειωτικό, τό θανατηφόρο χτύπημα στον λευκό αιχμάλωτο και κατόπιν άρχιζε τό μαρτύριο των θασσανιστηριών, θασσανιστηριών πρωτοφανούς άγριότητας και άπαθροβωπίας...

Τά ήξερα καλά δέ, αυτά και δέν μπορούσα να κλείσω μάτι, παρ' όλη την εξάντλησί μου. Είχα τ' αυτιά τεντωμένα στον έλγχιστο κρότο και τό τουφέκι μου έτοιμο...

Όυτ' έν' άστέρι δέν έλαμπε στον ούρανο. Βαρειά, μαύρα σύννεφα τόν σκέπαζαν άπ' άκρη σ' άκρη. Κι' έξασφα άρχισε ν' άστράφτη και να θρονιά. Τό κακό αυτό εκράτησε άρκητή ώρα. Κερανοί διαστρωνόντουσαν πάνω άπ' τό κεφάλι μου. Κι' έξασφα μέ πήρε, χωρίς να τό καταλάβω, ό ύπνος.
Πόσση ώρα κοιόμουν, δέν κατάλαβα. Έύπνησα όμως εφαιρικά, αισθανθείς να πέφτη άπάνω μου άβθονο νερό! "Ανοίξα τά μάτια μου και είδα πώς έβρεχε μέ τό τουλούδο, που λένε. Σ' άλλη περίστασι, ή βροχή αυτή θά μ' έξενεύριζε. Στην θέσι όμως που θρισκόμουν, μοθ ήταν πολύ χρήσιμη, πολύ ευεργετική...
Σηκώθηκα άμέσως, πήρα τόν μανδύα μου, ό όποιος ήταν άδιάθρο-

χος, τὸν ἀνοίξα κάτω ἀπὸ τὴν δυνατὴ ὑπόρρα καὶ σὲ λίγο γέμισα νερό. Ἔσκιψα τότε καὶ ἔπια ὅσο μποροῦσα. Κατόπιν ἔβασα καὶ στὸ ἀλόγο μου νὰ πιῆ. Κι' ὅταν πεῖα ἐσθώσαμε ἔτσι τὴ δίμα μας, σκεπάστηκα πάλι μὲ τὸν μανδύα μου κι' ἀποκοιμήθηκα.

Ἄν ἔπινησα, ὁ ἥλιος εἶχε πλέον ἀνατείλει. Πλάτ' μου ὁ Μόρος ἔβασκε ἤφους. Ἔμένα ὅμως μὲ θέρειε ἡ πείνα!...

Τί ἔπρεπε νὰ κάμω στὴν περίστασι αὐτῆ; Νὰ γυρίσω φυσικά στὸ κατάλυμά μου, ἀλλὰ πῶς; Δὲν ἤξερα τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θρικοκόμουν καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, εἶδα ἡ νυχτερινὴ ἔροχη εἶχε σκύσει τὰ ἴχνη τοῦ ἀλόγου μου πάνω στὴ χλόη καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ὀδηγηθῶ ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ θρῶ τὸν δρόμο ποῦπρεπε ν' ἀκολουθῆσα.

Ἦμιον δηλαδὴ χαμένος σ' ἓνα μέρος ἐντελῶς ἔρημο! Ὁτόσο πῆδησα, χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ, πάνω στ' ἀλόγο μου κι' ἄρχισα νὰ ἔρευνά τὰ γύρω μὲ τὸ βλέμμα μου. Πυκνὰ δάση ὑπήρχαν γύρω στὸν ἀέρατον λειμῶνα ποῦ θρικοκόμουν. Ἄν εἰσχωρούσα στὰ δάση αὐτὰ, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσω κάθε ἐλπίδα γυρισμοῦ τοῦ κατάλυμά μου. Κι' ὁ πλέον πεπειραμένος κυνηγὸς χάνεται εὐκόλα μέσα σ' ἓνα παρθένο δάσος.

Ἐνῶ ἔκαμα τὶς σκέψεις αὐτές, εἶδα ἐξαφνικὰ τὸ θάθος τοῦ λειμῶνος πέντε ζῶνα νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος ποῦ θρικοκόμουν. Πῆδησα τότε ἀμέσως κάτω ἀπ' τ' ἀλόγο μου καὶ ξεπλώθηκα στὴ χλόη, μὲ τὴν κοιλιὰ, γιὰ νὰ μὴ φαίνομαι.

Ὁ καλὸς Θεὸς μοῦστελεῖ κυνηγι, τὸ ὁποῖο δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω μὲ τὴν πείνα ποῦ εἶχα.

Τὰ πέντε ἐκεῖνα ζῶνα πλησίαζαν, ὅπως ἐμάντεψα, τὸν νερό, ποῦ θρικοκόταν ἀντικρὺ μου, γιὰ νὰ πιούν. Ἔσαν τέσσερες ἀγριόγιδες μ' ἓναν ἀγριο τράγο ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ νερό, ἔτοιμασα ἀμέσως τὸ ὄπλο μου, ἀλλὰ δὲν ἐπυροβόλησα, γιὰτὶ ἡ ἀπόστασις ποῦ μὰς ἐχώριζε ἦταν ἀρκετῆ. Νὰ πλησιάσω περισσότερο δὲν μποροῦσα, γιὰτὶ μοῦκοθε τὸ δρόμο ἢ χαράδρα. Τί ἔπρεπε νὰ κάμω, λοιπὸν, πρὶν τὰ ζῶνα αὐτὰ ἀπομακρυνθῶν ἀπ' τὸ νερό;

Σκέφθηκα ἀμέσως τότε ἓνα κυνηγητικὸ τέχνασμα, τὸ ὁποῖο σπάνια ἀποτυγχάνει. Τὰ ἀγριόγυδα, ἂν καὶ εἶνε δειλὰ, εἶνε συγχρόνως πολὺ περίεργα. Πῆρα λοιπὸν τὸν μανδύα μου, ὁ ὁποῖος εἶχε κόκκινο ζωρὸ χρῶμα, τὸν κρέμασα σιγά-σιγά ἀπ' τὴν κἀνήν τοῦ ὄπλου μου καὶ τὸν σήκωσα ἐπάνω ἀπ' τὴν χλόη.

Τὰ ἀγριόγυδα τὸν εἶδαν ἀμέσως. Στὴν ἀρχὴ ἐξαφνίστηκαν. Σιγά-σιγά ὅμως ξεθάρρηναν κι' ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος μου, ρουθουνίζοντας. Μπρὸς-μπρὸς πῆγαινε ὁ ἀγριος τράγος. Τὸν ἄφησα νὰ πλησιάσῃ ἀκόμα περισσότερο κι' ὅταν ἔφτασε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τῆς χαράδρας, ἐκόπησα καὶ ἐπυροβόλησα.

Τὸ δούσχο ζῶο ἐξαπλώθηκε κάτω νεκρὸ, ἐνῶ τ' ἀγριόγυδα ἔβρουγαν κατατρομαγμένα. Εὐχαρίστησα τὸ Θεὸ γιὰ τὸ φαγητὸ ποῦ μοῦστελεῖ κι' ἀμέσως τοιμάστηκα νὰ κατέβω στὴ χαράδρα, νὰ περάσω ἀπέναντι καὶ νὰ πάρω τὸ ζῶο.

Τί τράθηξα γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ δὲν λέγεται. Μάτωσα τὰ χέρια μου καὶ τὰ γονάτια μου, καταεσχολήθηκα. Ἐπὶ τέλους, ἔφτασα κοντὰ στὸν τράγο κι' ἔκομα ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὸ μαχαίρι μου, ὅσο κρέας μὸυ χρειαζόταν γιὰ νὰ τραφῶ, μέχρις ὅτου γυρίσω στὸ κατάλυμά μου. Ἐπὶα κατόπιν κι' ἀρκετὸ νερό. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα φωτιά γιὰ νὰ ψήσω τὸ κρέας τοῦ τράγου, ἔφα- νὰ τὴ γλώσσα του ὀμῆ!...

Ἐνῶ ἔτρωγα, ἀκούσα πλάι μου, στὴ χαράδρα, λιθάρια νὰ κυλάνε καὶ μουγκρίσματα παράξενα. Τινάχθηκα ἀμέσως ὄρθος καὶ κύτταξα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Τὸ θέαμα ποῦ εἶδα τότε μ' ἔκανε νὰ παγώσω ὀλόσωμος.

Μιά γκριζὰ ἀρκούδα εἶχε ἀνεθῆ ἀπ' τὴν χαράδρα στὸ λειμῶνα κι' ἔστοκε ἀντικρὺ μου, ὄρθη στὰ πσινα τῆς πόδια!...

Τὸ θηρίο αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τ' ἀγριότερα τῆς ζούγκλας. Κι' αὐτὸ τὸ λοιπότερὸ δὲν τολμάει νὰ τὰ θάλλη μαζί του. Οἱ Ἰνδοὶ κυνηγοὶ τὸ τρέμουν.

Τὸ ἀνάστημα τῆς ἀρκούδας, ποῦστεκε ἀντικρὺ μου, ἦταν τεράστιο. Μὲ κύτταξε παράξενα καὶ μουγκρίζε ἀπειλητικὰ...

—Θεὸ μου!... ψιθύρισα. Εἴμαι χαμένος!...

Ἐγνώριζα ἐπὶ πλέον, ὅτι τὸ τρομερὸ αὐτὸ θηρίο ἐπιτίθεται καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κατακομματιάζει. Μιά τέ-

τοια ἀρκούδα εἶχε τρέψει ἄλλοτε εἰς φυγὴν δώδεκα ἐρίπτους κυνηγούς. Ἡ σφαῖρες ἐπίσης δὲν τῆς κάνουν σχεδὸν τίποτε, ἂν δὲν τὴν χτυπήσουν στὸν ἐγκέφαλο.

Τί θὰ ἔκαμα ἐγὼ ἀπάναντι τοῦ θηρίου αὐτοῦ, μόνος καὶ ὀσπλος; Λέγω ὀσπλος, γιὰτὶ τὸ τοῦφεό μου ἦταν πεῖα ἀδειανὰ καὶ δὲν κρατοῦσα ἔτρωμα μου, παρὰ μόνον τὸ μαχαίρι μου. Δένδρω γιὰ ν' ἀνεθῶ ἔτρωμα καὶ νὰ σωθῶ δὲν ὑπῆρχε. Δὲν μοῦεμε λοιπὸν, παρὰ νὰ ἀντιμετωπίσω τὸ θηρίο, μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι.

Ὅταν εἶδα ὅμως τὴν ἀρκούδα νὰ ξαναπέφτῃ στὰ τέσσερα πόδια τῆς καὶ νὰ ὄρμα ἐναντίον μου, γυρλιζοντας ἄγρια, ὅταν εἶδα τὰ μάτια τῆς ν' ἀτραφάτων ἀπὸ μανία, ἔχασα τὸ θάρρος μου κι' ἄρχισα νὰ τρέχω.

Τί ἔλιπια νὰ κάμω μὲ τὸ τρέξιμο; Ἀπολύτως τίποτε. Τὸ θηρίο θὰ μ' ἔφτανε σὲ λίγο κι' ἔτσι κουρασμένος καθὼς ἦμιον, θὰ μὲ καταεσχίζε.

Ἄν ἔπινησα γιὰ μιά στιγμὴ, διὰ τὸ τρεβοῦσε ὁ σκοτωμένος τράγος. Μὰ ἡ ἐλπίδα μου διεμεύθη. Τὸ θηρίο πέρασε μπρὸς στὸ ζῶο ἀδιάφορο κι' ἐξακολούθησε νὰ μὲ κυνηγᾷ...

Ἄξαφνα θρέθηκα μπρὸς στὴ μικρὴ λίμνη τοῦ νεροῦ. Καὶ γὰρ ἰς νὰ διατάσω, πῆδησα μέσα σ' αὐτὴ. Λίγο ἀκόμα καὶ ἡ ἀρκούδα, ἡ ὁποία μὲ εἶχε πλησιάσει, θὰ μ' ἄρπαξε καὶ θὰ μὲ κομματιάξει...

Τὸ νερό δὲν ἦταν καὶ πολὺ βαθύ. Προχώρησα ὡστόσο γρηγορα-γρηγορα μέσα σ' αὐτὸ κι' ὅταν ἔφτασα ἀρκετὰ μακριὰ ἀπ' τὴν ὄχθη στάθηκα. Τὸ νερό ἔφτανε τώρα ὡς τὴ μέση μου...

Γύρισα ἀμέσως καὶ κύτταξε πρὸς τὴν ὄχθη. Ἡ ἀρκούδα εἶχε σταθῆ ἐκεῖ καὶ μὲ κύτταξε ἄγρια. Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Ἦξε ἔρακα καλά, ὅτι ἡ ἀρκούδα δὲν φοβάται τὸ νερό, κι' ὅτι κολυμπᾷ θαυμάσια. Γιατὶ, λοιπὸν, δὲν εἶχε τολμῆσει νὰ μὲ κυνηγήσῃ μέσα στὴ μικρὴ λίμνη;

Ἐσπαζα τὸ μυαλό μου γιὰ νὰ καταλάβω γιὰτὶ ἡ ἀρκούδα ἐφθάνει νὰ μὴ στὸ νερό. Ὁτόσο προχώρησα ἀκόμα θαθύτερα, ὥσπου τὸ νερό ἔφτασε ὡς τὸ λαϊμό μου. Ἐκεῖ στάθηκα καὶ περίεμενα.

Ἡ ἀρκούδα καθόταν στὴν ὄχθη ὄρθη σὰ πσινα τῆς πόδια. Μὲ κίτταζε ἄγρια καὶ μουγκρίζε.

Ἐπέσα κατόπιν στὰ τέσσερα κι' ἄρχισα νὰ κόβῃ θόλτες πάνω-κάτω, γεμάτῃ λύσσα.

Μισὴ ὥρα ἔμεινα μέσα στὸ νερό, μὴν ἔξερωντας τί νὰ κάμω, τί ἀπόφασι νὰ πάρω. Τὸ χειρότερο δὲ ἦταν, ὅτι εἶχα παγώσω. Τὸ νερό ἦτανε κρύο κι' ἀισθανό-

μουν σιγά-σιγά ὄλο μου τὸ σῶμα νὰ μουδιάζη.

Τί θ' ἀπογινόμουν, Θεὸ μου!... Ἄξαφνα ἡ ἀρκούδα ρουθού- νισε ἄγρια καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ὄχθη. Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε, μὲ γαίωσε ἐλπίδες. Θάφευγε, βραγέ;

Δὲν κοινούμουν καθόλου, γιὰ νὰ μὴ τῆρεθίσω καὶ ἐξα- γουσίση πίσω... Προχώρησε ἔτσι ἀρκετὰ ἀνάμεσα στὸν λειμῶνα, ὥσπου ἔφτασε κοντὰ στὸ μέρος ποῦ θρικοκόταν ὁ ἀγριος τράγος. Ἐκεῖ στάθηκε. Ἐσκυψε κάτω, σήκωσε τὸ σκοτωμένο ζῶο τὸ στόμα τῆς καὶ προχώρησε πρὸς τὴν χαράδρα.

—Δόξα σοι ὁ Θεός!... ψιθύρισα. Ἐσώθηκα!...

Πραγματικῶς ἡ ἀρκούδα, μὴ ὑπορώτας νὰ φτάσῃ ἐμένα, ἀρ- κέοθηκε στὸ φαγὶ ποῦ ἔβηκε ἔτοιμο μπροστὰ τῆς. Κουβαλῶντας λοιπὸν τὸν σκοτωμένο τράγο, κατέθηκε στὴ χαράδρα κι' εἶνε ἄφαντη.

Ἄνεπνευσα μ' ἀνακούφισα. Εἶχα σωθῆ ἴσως. Ὁτόσο δὲν κω- νήθηκα ἀπὸ τὴ βέσι μου. Περίεμε ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα μέσα στὸ νερό. Κι' ἐπὶ τέλους ἀπόφασισα νὰ βγῶ στὴν ὄχθη, ἔχον- τας τὰ μάτια μου τέσσερα.

Ὅταν βγήκα ἀπ' τὸ νερό, ἔτρεμα σύγκορμος. Τί ἔπρεπε νὰ κάμω τώρα; Ἐπρεπε νὰ περάσω τὴν χαράδρα, νὰ πῆδησα στ' ἀλόγο μου καὶ νὰ φύγω. Πῶς θὰ τολμούσα ὅμως νὰ κατέβω στὴν χαράδρα, στὴν ὁποία ὑπῆρχε ἀσφαλὴς ἡ φωνὴ τῆς ἀρκού- δας;

Ν' ἀφήσω ἀντικρὺ τὸ ἀλόγο μου δεμένο καὶ νὰ φύγω πεζός, τὸ θεωροῦσα ἀναδραβία. Ἄγαπούσα πολὺ τὸ Μέρο μου...

Ἐνῶ ἔκαμα τὶς σκέψεις αὐτές, εἶδα ἄξαφνα τὴν ἀρκούδα νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ μέρος τῆς χαράδρας, ἀπ' τὸ μέ- ρος ποῦ εἶχα δεμένον τὸ ἀλόγο μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐπαιζαν τὴ ζωὴ τους στοὺς κύβους...